

3.

JEDEN KAPITÁN

JAK JSTE TO ŘEŠILI, KDYŽ JSTE SE V NĚČEM NESHODOVALI?

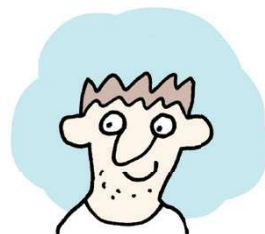
Dokud jsme nebyli rodiče, neměli jsme větší konflikty, i když jsme se starali o dospívající děti. S příchodem miminka nás zaskočilo, že jsou najednou kompetence i práce rozděleny nerovnoměrně. Není divu. Už jste viděli firmu, která by měla dva ředitele se stejnými pravomocemi a dobře fungovala? Přesto jsme se o takovou firmu pokoušeli doma. V duchu jsem si o partnerovi myslela:

„Přece vidí, co je potřeba.
To mu to nedojde? Nebo to dělá
naschvál? Nebo je tak línej?“

A partnerovi běželo hlavou:

„To nevidí, jak jsem unavenej, když jsem
celej den v práci? To si nemůže ty věci
zařídít sama, když je furt doma? Myslí si
snad, že ty peníze rostou na stromě?“

Aby nám fungovalo nastavení hranic u dětí, museli jsme si nejdřív dobře vymezit hřiště my dospělí. Dítě v danou chvíli potřebuje vidět, že se umíme dohodnout. Potřebuje vidět, kdo danou situaci rozhoduje. Na to jsme vytvořili několik modelů, které jsme různě kombinovali. Hlavní bylo se domluvit, kdo je pro danou situaci „kapitánem“.

Rodiče navzájem nenesou odpovědnost za chování druhého rodiče

Často mezi námi vznikala problém, že jsme se vzájemně usměrňovali, kdo co smí a nesmí dětem říkat. Naše možnost plně ovlivnit, jakým rodičem bude náš partner, ale skončila ve chvíli, kdy se stal druhým rodičem našich dětí. Pak už nám nezbylo, než nechat na něm, jakým tátou nebo jakou mámou chce svému dítěti být. Samozřejmě toto neplatí, pokud by druhý rodič dítěti opravdu ubližoval. Tam už by bylo třeba využít pomoci odborníků.

Nějakou dobu jsme si mysleli, že bychom měli oba dělat věci úplně stejně. V něčem může být shoda. Ale nemusí přece být ve všem. Dětem různost našich přístupů umožňuje vybírat z různých strategií, které pak mohou podle svých zkušeností různě kombinovat, upravovat a vylepšovat. Do vlastní dospělosti si pak mohou vybrat jen ty nejlepší.

Rozdělení kompetencí podle času

Jedním z prvních modelů bylo jednoduché pravidlo, že ten, kdo zrovna měl děti na zodpovědnost, rozhodoval. Tato varianta má většinou intuitivní nepromyšlený charakter, což vůbec není špatně. Dobře toto pravidlo fungovalo při předávání odpovědnosti, když jsme se v péči střídali.

Kdy to nefungovalo?

System rozdělení kompetencí podle času ale začal zlobit ve chvíli, kdy jsme u rozhodování byli oba a každý jsme to viděl jinak. Děti zachytily, že nemáme shodu. Znejistilo to jejich pocit bezpečí a začaly se o to intenzivněji dožadovat naplnění svých potřeb. Skončilo to konfliktem s dětmi i tím, že jsme se pohádali my rodiče.

Děti to nedělaly naschvál. Jen věděly, že někdo situaci rozhodnout musí. A tak nás nutily, abychom si to vyjasnili. Když viděly, že toho nejsme schopni, pokusily se situace rozhodovat samy. A my překvapeně koukali, jak jsou „svéhlavé“. Později našich neshod dokonce vědomě využívaly. Obracely se jednoduše na toho, o kom věděly, že je v dané věci povolnější.

Předávání „klíčků od dětí“

Museli jsme si proto jasným signálem rozdělit, ve kterých časech rozhodoval jeden a ve kterých ten druhý. Důležité přitom bylo, abychom si přesně vyjasnili, čím se odpovědnost

předává. Příchodem tatínka, babičky, chůvy? Z legrace jsme si to pojmenovali jako předávání „klíčků od dětí“.

Rozdělení kompetencí podle oblastí

S tím, jak děti rostly, jsme začali využívat více jiný model. Rozdělili jsme si sporné oblasti tak, aby každý z nás měl možnost rozhodovat jak příjemné, tak nepříjemné oblasti. A aby rozdělení oblastí bylo zhruba vyrovnané.

Dobrůtky a média

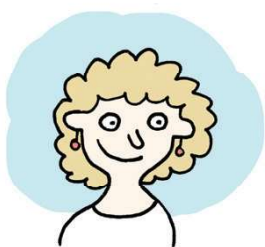
Nejčastějším bodem sváru mezi námi a dětmi, ale i mezi námi jako rodiči, byly dobrůtky a média. Obě oblasti v sobě totiž nesou potencionální riziko vzniku závislosti dítěte.

Mezi dobrůtky jsme nepočítali jen sladkosti. Jak děti rostly, zahrnovalo to i výši kapesného, eventuálně rozhodování, co všechno se dětem má kupovat a co už ne.

Mezi média počítáme všechny elektronické varianty komunikace a her – mobil, tablet, herní konzole, notebook a další.

Každý jsme si vzali na starost jednu z těchto oblastí a v té nastavili pravidla. Ta jsme si vzájemně vysvětlili a zdůvodnili. Dohodli jsme se i na tom, jak s dětmi komunikovat o této oblasti, když u toho rozhodující rodič není.

My jsme to měli tak, že já jsem rozhodovala o dobrůtkách a Vráta o médiích. Když děti přišly, že chtějí koukat na film ve chvíli, kdy Vráta nebyl doma, věděla jsem, kolik toho smějí za týden vidět. Pokud děti začaly přesahovat domluvený limit, řekla jsem jim:

„Chápu, že byste toho chtěly víc. Tohle ale rozhoduje tatínek. Bez jeho souhlasu vám to nemůžu dovolit. Je to jeho odpovědnost. Až tatínek přijde, můžete to znovu otevřít, jestli pořád platí domluvená pravidla, nebo jestli je chce tatínek nějak měnit.“

Výjimky mají riziko, že děti zas tolik neocení, že něco výjimečně můžou, spíš pak bývají našťvané, že to už pak nemůžou vždycky. Dost pomáhalo, že jsme se s partnerem domluvili dopředu na tom, zda se na některých návštěvách, akcích nebo o svátcích budou dělat výjimky.

Konkrétní nápady, jak nastavit čas pro sledování médií, jsou v kapitole Děti a média. Pro omezení množství dobrůtek nám pomohlo, když jsme je propojili s nastavením kapesného u dětí. Naše zkušenosti k tomu najdete v kapitole Odměny, tresty a kapesné.